

Sygn. akt III PK 38/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa R. S.
przeciwko Zespołowi Szkół Plastycznych w L.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 8 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie
z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt VIII Pa 82/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 120 (sto dwadzieścia)
zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2014 r., VIII Pa 82/14, Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie oddalił apelację powoda R.S. od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 9 kwietnia 2014 r., VII P 971/13, w sprawie przeciwko pozwanemu Zespołowi Szkół Plastycznych w L. o przywrócenie do pracy i orzekł o kosztach procesu.

Od wyroku Sądu Okręgowego powód wniósł skargę kasacyjną, w której zarzucił naruszenie art. 45 § 2 k.p. „z pominięciem (Y) przepisów art. 27 ust. 3 w zw.

z art. 23 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 6a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku Karta Nauczyciela”. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód uzasadnił twierdzeniem, że „oczywiste i poważne naruszenie wskazanych wyżej przepisów prawa materialnego w zakresie objętym niniejszą skargą kasacyjną, czynią tę skargę oczywiście uzasadnioną”. Zdaniem powoda, „oczywistość skargi” wynika z naruszenia w zaskarżonym wyroku prawa materialnego polegającego na tym, że pominięto „podstawowe dla ochrony stosunku pracy nauczyciela o statusie zawodowym nauczyciela mianowanego” regulacje Karty Nauczyciela zobowiązujące pracodawcę do dokonania oceny pracy nauczyciela, która powinna poprzedzać rozwiązanie stosunku pracy nawiązanego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Według powoda, w sprawie błędnie uznano, że wobec braku odrębnych unormowań odnoszących się do trybu rozwiązania umowy o pracę zawartej z nauczycielem posiadającym stopień zawodowy nauczyciela mianowanego, można wobec niego zastosować art. 45 § 2 k.p., czego konsekwencją jest uznanie niemożliwości lub niecelowości przywrócenia nauczyciela do pracy. W ocenie skarżącego, to naruszenie prawa materialnego jest „tak poważne” i „godzi w podstawowe uprawnienia nauczyciela”, że czyni przedmiotową skargę oczywiście uzasadnioną. Powód wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i zmianę poprzedzającego go orzeczenia Sądu pierwszej instancji przez rozstrzygnięcie o przywróceniu powoda do pracy w pozwanym Zespole Szkół na poprzednich warunkach pracy i płacy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie Sądowi Okręgowemu sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powód uważa, że jego skarga powinna zostać rozpoznana z uwagi na jej oczywistą zasadność, spowodowaną ewidentnym naruszeniem prawa materialnego przez Sąd drugiej instancji, które polegało na zastosowaniu art. 45 § 2 k.p. „z pominięciem” wybranych przepisów Karty Nauczyciela. Poglądu o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej powoda Sąd Najwyższy jednak nie podziela, wobec czego ta okoliczność nie stanowi przesłanki przemawiające za potrzebą przyjęcia skargi do rozpoznania.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że powoływanie się na „oczywistą zasadność” skargi kasacyjnej wymaga od skarżącego wykazania kwalifikowanego naruszenia prawa, które spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, dotkniętego brakami widocznymi „gołym okiem”, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107). W rozpoznawanej sprawie taki przypadek nie miał miejsca. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy, Sąd drugiej instancji uznał rozwiązanie z powodem umowy o pracę za niezgodne z prawem, bo przyczyna wypowiedzenia wskazana w oświadczeniu pracodawcy miała charakter pozorny. Na tej podstawie powodowi przysługiwało więc - co do zasady - roszczenie o przywrócenie do pracy (którego skarżący dochodził). Jednak Sąd pierwszej instancji (a następnie Sąd odwoławczy) doszedł do przekonania, że przywrócenie powoda do pracy byłoby niecelowe z tej racji, że „osoba powoda budzi wiele kontrowersji zarówno wśród uczniów szkoły jak i ich rodziców”, zaś jego współpraca „z innymi nauczycielami, zwłaszcza zaś z dyrekcją nie byłaby możliwa”. Mając to na uwadze, Sąd pierwszej instancji w miejsce orzeczenia o przywróceniu powoda do pracy zasądził na jego rzecz odszkodowanie, a to rozstrzygnięcie w pełni zaaprobował Sąd Okręgowy. Tak więc materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia w zaskarżonym wyroku stanowi art. 45 § 2 k.p., a nie „pominięte” przepisy Karty Nauczyciela, na jakie skarżący powołuje

się w uzasadnieniu podstawy kasacyjnej.

Generalnie ujmowana w skardze teza (jako uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej), że niedopuszczalne jest stosowanie art. 45 § 2 k.p. do roszczeń nauczycieli, zwłaszcza zatrudnionych na podstawie mianowania, jest nietrafna, gdyż w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęta jest odmienna wykładnia (por. wyroki z dnia 7 lutego 2001 r., I PKN 242/00, OSNAPiUS 2002 nr 21, poz. 519; z dnia 23 czerwca 2010 r., II PK 6/10, LEX nr 619630 i z dnia 19 maja 2011 r., I PK 182/10, LEX nr 852765; por. też wyrok z dnia 1 lutego 2000 r., I PKN 496/98, OSNAPiUS 2001 nr 12, poz. 410).

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego w oparciu o przepisy art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).